

Na bijna 15 jaar als internationaal chauffeur te hebben gewerkt leerde ik Sahelp kennen die iemand zochten om als vrijwilliger goederen te vervoeren naar Burkina Faso. Als vrijgezel moet dat toch kunnen dacht ik bij mezelf.

Uiteindelijk werden we met zijn vieren op 2 vrachtwagens, door veel Ossenaren en Ruud Lubbers en zijn vrouw Ria uitgezwaaid. Tijdens een kleine receptie vooraf gaf Ria Lubbers te kennen dat zij ook wel wilde meerijden. Hierop gaf ik te kennen dat we nog wel een plaats overhadden achterin op een bed. Ruud werd een beetje jaloeers en was dan ook blij dat we zonder Ria vertrokken.

In tegenstelling tot mijn collega's, had ik rij-ervaring opgedaan in alle Europese landen, maar ook in landen als Rusland, Turkije, Syrië, Irak, Iran en Marokko. Dat klinkt misschien stoer maar is het niet omdat mensen belangrijker zijn dan grenzen. Met de reis naar Burkina kwamen daar nog Algerije met zijn Sahara en Niger bij.

Sahara

Oversteek bij de Niger

Onverwachte ontmoetingen en ongewone omstandigheden blijven me altijd bij. Tijdens een overnachting in Niger ging ik in de late avond nog wat wandelen langs de doorgaande weg die schaars verlicht was. Ik hoorde naderende voetstappen en werd aangesproken door een man, die mij met enkele Franse woorden en met gebaren vroeg om hem te volgen. Dat deed ik en we kwamen uit op een gravel sportveld, waar een 20-tal mannen rond een kampvuurtje zaten. Ik was de gast en dat moest gevierd worden. De oudere man wekte 2 zonen in een tentje met de opdracht om thee te zetten. Het eerste glaasje was voor mij bestemd, heel heet. Gelijk werd het uit mijn hand genomen om vervolgens de ronde te doen bij alle

aanwezig en dat twee keer .Ik heb dus 2 kleine slokjes genomen en keerde 2 uur later terug naar mijn vrachtwagen.

overnachtings plek

Enmaal aangekomen in de hoofdstad Ouagadougou wilde ik meer zien. Hoewel afgeraden trok ik naar de buitenwijken waar vooral de ongeletterden en werklozen huisden. Hier ontmoette ik een groepje kinderen, net geen pubers, die samen tegen een zelfgemaakte bal traptten. De bal, kwam voor mijn voeten te liggen en ik deed gewoon een kwartiertje mee. Ze hadden graag dat ik bij hen bleef.

zelf gemaakte bal

straatvoetbal

De

Zo belandde ik met de jongens in een hut, waar de vrouw de grond aan het vegen was. Er stond geen stoel, tafel. Helemaal niets. Een spontaan gesprek, met de kinderen erbij, leerde mij hoe dom ik was toen ik de vrouw vroeg hoeveel kinderen ze had. Dat kon ze me niet vertellen, want ze kon niet tellen. Ze ging aanwijzen wie haar kinderen waren, maar dat lukte niet erg, want één kind beweerde dat zij niet de moeder was, korte discussie, en ja het was haar kind niet. Het doet er niet toe, kinderen zijn van ons allemaal. Onderscheid maken kan heel negatief uitpakken.

Sinds mijn trip is er veel veranderd in Burkina, ook mede dank zij de inzet van de inmiddels overleden pater Willy Burm. Veel meer kinderen krijgen onderwijs, afgesloten waterputten met schoner water en betere landbouw. Hulp stopzetten zou een pijnlijke achteruitgang betekenen.

Mijn besluit staat vast. Indien ik ooit nog eens in Burkina kom, wil ik er blijven en iets ondernemen met kinderen. Zij verdienen een betere toekomst .